

Libris.RO

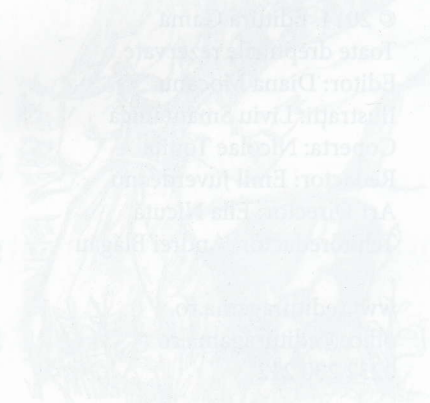
Respect pentru oameni și cărți

Heidi, fetița munților

adaptare după

Johanna Spyri

Din sătucul Dörfli urcă spre Alpi o potecă șerpuită, străjuită de pajiști verzi, pe care, din loc în loc, se zăresc turme de oi și de capre ce pasc iarba fragedă și înmiresmată. Pe acest drum, într-o zi însorită de vară, urcau o tânără și o fetiță.

— Mai repede, Heidi, îi spuse tânăra fetiței, mai avem un pic și ajungem la cabana bunicului! Vezi să nu te sperii de el, e un om ursuz și posac, care trăiește singur, fără să

— Nu mă sperii eu de bunicul, zise veselă fetița.

După puțină vreme, zăriră pe coamă casa bunicului. Grăbiră pasul, când un băiețel, care mâna la vale câteva căprițe, le ieși înainte:

— Încotro vă-ndreptați? Eu mă numesc Peter și am grijă de caprele sătenilor din Dörfli. Pot să vă ajut cu ceva?

— Bună ziua, Peter, ne grăbim să ajungem la casa bunicului. Mai avem puțin, așa că poți să-ți vezi de drum, ne descurcăm noi.

— Vai, mătușă Dete, dar ce frumoase sunt căprițele! strigă Heidi încântată.

Și, fără să-i mai ceară voie mătușii, se descălță și începu să alerge veselă prin iarba deasă. Dar jocul nu dură prea mult, fiindcă mătușa Dete, exasperată, îi ceru să înceteze și să-și continue drumul.

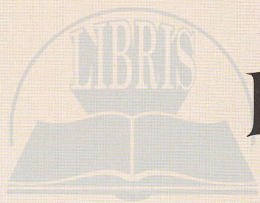
Când au ajuns, în sfârșit, în vârf, bătrânul stătea afară pe bancă și trăgea din pipă. Se miră să le vadă, așa că mătușa, după ce își trase puțin sufletul, îi explică:

Ea este nepoata ta, Heidi. De când i-au murit părinții, eu am avut grijă de ea. Dar tocmai am găsit ceva de lucru la Frankfurt și nu mai pot să mă ocup de

copilă. Așa că am adus-o la tine, să te îngrijești de dânsa... Doar ești bunicul ei, nu-i așa?

Bătrânul o privi încruntat pe mătușa

La cireșe

Odată, vara, pe-aproape de Moși, mă furișez din casă și mă duc, ziua miaza-mare¹, la moș² Vasile, fratele tatei cel mai mare, să fur niște cireșe; căci numai la dânsul și încă la vro două locuri din sat era câte un cireș văratic³, care se cocea-pălea⁴ de Duminica Mare. Și mă chitesc⁵ eu în mine, cum s-o dau, ca să nu mă prindă. Intru mai întâi în casa omului și mă fac a cere pe

¹ ziua miaza-mare – în plină zi, în toiul zilei

² moș – aici, cu sensul de unchi

³ văratic – care se coace vara, timpuriu

⁴ păli – (despre plante) a se îngălbeni, a se ofili

⁵ chiti – a pune la cale

LIBRIS

Păcală în satul lui

-fragment-

I se urâse și lui Păcală să tot umble răzleț prin lume, așa fără de nici o treabă, numai ca să încurce trebile altora și să râdă de prostia oamenilor. Se hotărî dar să se facă și el om așezat, ca toți oamenii de treabă, să își întemeieze casa lui, să-și agonisească¹ o moșioară², – vorbă scurtă, – să se astâmpere odată. (...)

Și găsi Păcală chiar mai la marginea satului o femeie, al cărei bărbat se dusese la pădure să aducă lemne. Nu-i vorbă, muierea îi spunea mereu că teacă, că

¹ a agonisi = a dobândi, a câștiga prin muncă

² moșioară = mică moșie; teren aflat în proprietatea cuiva

pungă¹, că nu-i este bărbatul acasă, că ce va zice lumea; Păcală ținea și el să rămână așa într-un unghi² al casei, într-un șopron³, în pridvor⁴, unde o fi, numai ca să nu fie casa pustie. N-avea biata muiere încotro, trebuia să-l primească, dar îi și spuse să se culce și să doarmă, c-o fi ostenit de drum, sărmanul de el!

„Ce-o să mai fie și asta?!” grăi Păcală. (...) și Păcală, în loc de a adormi, trăgea când cu ochiul drept, când cu cel stâng, ca să vadă cele ce se petrec în casă și împrejurul casei.

Nici nu se înseră bine, și muierea începu să fiarbă, să frigă, să coacă, să

¹ că teacă, că pungă = expresie folosită de cineva care se codește să facă ceva și caută pretexte

² unghi = ungher, colț

³ șopron = magazie mică în care se țin uneltele sau nutrețul

⁴ pridvor = un fel de terasă cu balustradă care înconjoară casele țărănești

